

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/67/2016
Identifikačné číslo spisu:	9016898419
Dátum vydania rozhodnutia:	12.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9016898419.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Lesoochranárske zoskupenie VLK, Tulčík 310, 082 13 Prešov, IČO: 31 303 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, 042 83 Košice, proti žalovanému Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľudovíta Štúra 1, 812 35 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6053/2013-1.10 zo dňa 10.07.2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/225/2013-87 zo dňa 20. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/225/2013-87 zo dňa 20. februára 2015 v znení opravného uznesenia č. k. 6S/225/2013-116 zo dňa 29. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6053/2013-1.10 zo dňa 10.07.2013 v spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, Odboru výkonu štátnej správy č. 3334/2013-2.2 zo dňa 25.04.2013 zastavil a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Preskúmaným rozhodnutím č. 6053/2013-1.10 zo dňa 10.07.2013 žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 3334/2013-2.2 zo dňa 08.04.2013, ktorým povolil žiadateľovi Poľovníckemu spolku Minčol - Mútne č. 636 výnimku zo zakázaných činností podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) na usmrtenie - odstrel jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Pilsko, držať ho a prepravovať a určiť podrobnejšie podmienky rozhodnutia v zmysle § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. s tým, že rozhodnutie platí do 15.12.2013.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia poukázal na ustálený právny názor, podľa ktorého, ak rozhodnutie

orgánu ochrany prírody o určení výnimiek podľa § 89 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. stratilo platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Z predmetného dôvodu, keďže výnimka bola žiadateľovi udelená do 15.12.2013, krajský súd nepribal do konania žiadateľa Poľovnícky spolok Minčol, pretože v čase vydania rozhodnutia krajského súdu o žalobe stratilo povolenie žalovaného platnosť a jeho zrušením po tejto lehote nebudú jeho práva a povinnosti dotknuté. Krajský súd ďalej poukázal na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 72/2013 zo dňa 24.06.2014 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžp/11/2013 zo dňa 26.11.2014, podľa ktorého neplatnosť povolenej výnimky, spôsobenej uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená, má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, prípadne súd, preto musí zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Záverom krajský súd uviedol, že v čase rozhodovania súdu čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky na odstrel medveďa hnedého v uvedenom poľovnom revíre uplynul, teda nastali okolnosti obdobné zrušeniu rozhodnutia o povolení výnimky, a preto súd konanie zastavil.

O trovách konania rozhodol súd s prihliadnutím na ustanovenie § 250k ods. 1, § 246 ods. 1 v spojitosti s ustanovením § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že rozhodnutie krajského súdu považuje za nesprávne z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. a v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V podanom odvolaní v prvom rade poukázal na svoje postavenie v správnom konaní a v tejto súvislosti na rozsudok Súdného dvora EÚ sp. zn. C-240/09 z 8. marca 2011, ktorý sa týkal výkladu článku 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a jeho prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady č. 2005/370/ES zo 17. februára 2005 (ďalej len „Aarhuský dohovor“). V tejto súvislosti ďalej uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalších konaniach rozhodol v otázkach žalôb žalobcu týkajúcich sa jeho postavenia v konaniach podľa zákona o ochrane prírody tak, že jeho žalobám vyhovel a bezvýnimočne identickým spôsobom rozhodli aj krajské sudy, ktoré o žalobách žalobcu týkajúcich sa jeho postavenia v uvedenom konaní rozhodovali.

Žalobca v ďalšom uviedol, že krajský súd založil svoje rozhodnutie o zastavení konania o žalobe odkazom na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, ktorého obsah nepovažoval za reflektujúci platnú právnu úpravu, vrátane práva žalobcu na účinnú účasť v konaniach týkajúcich sa ochrany životného prostredia, pričom napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v konaní, na ktoré uvedené stanovisko ani nedopadá.

Žalobca tvrdil, že uvedeným rozhodnutím boli porušené jeho ústavné práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v čl. 44 ods. 1 ústavy, v čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj práva uvedené v čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

S poukazom na ustanovenia § 248 O.s.p., § 250d ods. 3 O.s.p., § 250i ods. 1 O.s.p. uviedol, že citované zákonné ustanovenia jednoznačne svedčia v prospech záveru, že pokiaľ krajský súd zastavil konanie bez toho, aby na to existoval zákonom v ust. § 248 O.s.p. predvídaný dôvod, odňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Konanie o udelenie výnimky je konaním, ktoré začína na žiadosť žiadateľa tak, ako aj v predmetnom konaní, ktoré začalo na žiadosť žiadateľa, ktorým sa domáhal udelenia výnimky zo zákazov v ust. § 35 ods. 1 zákona o ochrane prírody. Žalobcovi nie je známe a ani z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nevyplýva skutočnosť, že by žiadateľ zobral svoju žiadosť na udelenie výnimky späť. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžp/6/2013 z 24. septembra 2013 a sp. zn. 1Sžp/13/2013 z 13. mája 2014. Postup krajského súdu podľa žalobcu v skutočnosti znamená, že nielen v tomto konaní, ale aj v

mnohých ďalších konaniach o jeho žalobách, by bol zbavený možnosti reálne sa domôcť preskúmania zákonnosti rozhodnutí v oblasti ochrany prírody.

Záverom vyjadril žalobca presvedčenie, že tak článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ako aj články 46 ods. 1, 46 ods. 2 a 44 ods. 1 ústavy (zmyslom účasti žalobcu v konaniach pred správnymi orgánmi a súdmi je realizovať právo verejnosti na zdravé životné prostredie) nezaručujú žalobcovi abstraktné, imaginárne a formálne práva, ale práva skutočné, o ktorých žalobca oprávnene predpokladá, že ich výkon povedie k efektu, ktorý s využitím týchto práv oprávnene spája, teda dosiahnutie zákonných rozhodnutí v oblasti ochrany prírody a životného prostredia vôbec.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zákona č. 543/2002 Z.z., rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu vydané vo veci povolenia výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) a f) zákona č. 543/2002 Z.z., usmrtiť - odstreliť - jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Pilsko, držať ho a prepravovať. Platnosť rozhodnutia bola obmedzená do 15.12.2013.

Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že zákonným predpokladom úspešnosti správnej žaloby v správnom súdnictve je skutočnosť, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné. Správny súd musí preukázať ukrátenie práv žalobcu nezákonným rozhodnutím skúmať ex offio.

Za stavu, že v posudzovanej veci v priebehu súdneho konania napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia, stratilo platnosť, nemohlo dôjsť v tomto štádiu konania k ukráteniu práv žalobcu, t.j. realizácia jeho práv by bola výlučne formálneho charakteru, avšak reálne by nemohla pre neho zabezpečiť výhodnejší, resp. priaznivejší výsledok. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že konanie začalo na žiadosť žiadateľa, ktorý však o predĺženie výnimky v zmysle § 89 ods. 2 zákona o ochrane prírody nepožiadalo.

Odvolací súd vychádzajúc zo stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, uverejneného na jeho webovej stránke http://www.nsud.sk/data/files/875_stanovisko-snj-72-2013.pdf, ktoré je pre senáty správneho kolégia záväzné a bolo vydané neskôr, ako rozhodnutia, na ktoré poukazuje odvolateľ, preto aj napriek argumentácii žalobcu zastáva názor, že uplynutie platnosti časovo limitovaného rozhodnutia má za následok odpadnutie predmetu konania.

V danej veci bola žiadateľovi napadnutým rozhodnutím povolená výnimka usmrtiť - odstreliť - jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Pilsko, držať ho a prepravovať tak, že túto mohol realizovať do 15.12.2013. Z uvedeného je zrejmé, že čas, do ktorého bola žiadateľovi povolená výnimka, už uplynul.

Neplatnosť povolenej výnimky usmrtiť - odstreliť - jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Pilsko, držať ho a prepravovať spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená, má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. V danom prípade nejde teda o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 O.s.p.) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

V dôsledku toho, že žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané), v čase súdneho prieskumu už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Za stavu, že podmienky pre postup podľa V. časti druhej hlavy O.s.p. splnené neboli, súd prvého stupňa správne rozhodol, keď konanie o žalobe na preskúmanie rozhodnutia, ktoré zo zákona stratilo platnosť, zastavil. Konaniu a rozhodnutiu vo veci totiž bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré na základe zákona stratilo platnosť a účinnosť (§ 104 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.).

Námietky žalobcu týkajúce sa údajného porušenia Aarhurskeho dohovoru nemajú opodstatnenie, pretože žalobca bol riadnym účastníkom správneho, aj súdneho konania, a teda nedošlo k odňatiu jeho práv ako účastníka konania.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania nepatrí zo zákona..

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.